

proto, že byla exekuce vůbec povolena, kdyžť jest prý ze spisů zřejmo, že povinnému spoluvlastnictví k předmětům nepatří, ježto věci ty jsou výlučným vlastnictvím Boženy P-ové. Pokud jde o výtku rekurentovu, že byla povolena exekuce zabavením nároku na vydání spoluvlastnických věcí, jež přísluší povinnému oproti spoluvlastnici Boženě P-ové, právem poukazuje rekurent na to, že povolení této exekuce nelze srovnati s obsahem spoluvlastnického práva. Spoluvlastník je ovšem oprávněn, se svým podílem svobodně nakládati, svůj podíl jakožto úplný jeho vlastník zastaviti, odkázati nebo jinak zciziti (§ 361 a 829 obč. zák.), avšak držba nebo správa společné věci spoluvlastníku nepřislouží, ta patří podle §u 833 obč. zák. všem podílníkům vespolek. Podle toho nemá spoluvlastník nároku, by mu společná věc byla vydána. Napadené usnesení, povolující zabavení nároku na vydání věcí společných, překročilo meze spoluvlastnického práva. Poukázati jest i na to, že exekuční návrh zněl jen na zabavení spoluvlastnického nároku k společným věcem a nikoli na zabavení nároku na vydání společných věcí. Povolení exekuce, jak se v napadeném usnesení stalo, není po právu a rekurent, který jinak zabavení spoluvlastnického podílu přípustným shledává, stěžujesi v uvedeném bodu do usnesení rekursního soudu právem. Dodati jest, že, ježto nejde o zabavení společné věci, nýbrž spoluvlastnického práva k ní, není třeba k provedení zabavení, aby věc byla také vydána. Odchylný názor rekursního soudu za správný uznati nelze.

Čís. 3675.

Bylo-li knihovní pořadí zajištěno pouze pro zápůjčku, nelze se v poznamenaném pořadí domáhati exekuce vnuceným zřízením práva zástavního pro pohledávku z jiného právního důvodu. Žádati o zápis zástavního práva v povoleném pořadí jest oprávněn nejen vlastník nemovitosti, jenž si poznámku vymohl, nýbrž každý, kdo předloží usnesení, povolující poznámku pořadí.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, R II 96/24.)

Exekučním návrhem žádal vymáhající věřitel o povolení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního pro dvě vykonatelné pohledávky ze směnečných platebních příkazů po 1.000 Kč na polovici nemovitostí, povinné knihovně připsaných, a to výslovně v pořadí poznamenaném pro zamýšlenou zápůjčku do výše 20.000 Kč, předloživ k návrhu oba exekuční tituly a knihovní usnesení ze dne 15. února 1923, jímž byla povolena poznámka pořadí pro zamýšlenou zápůjčku. Soud první stolice exekuci v žádaném pořadí povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl, maje za to, že za zápis zástavního práva v poznamenaném pořadí jest oprávněn žádati pouze vlastník.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Knihovní pořadí bylo zajištěno pouze pro zápůjčku, vlastníkem obmyšlenou, a bylo by lze ve vyhrazeném pořadí povolit vklad zástavního

práva jen podle listiny, vyhovující formou i věcným obsahem a právním důvodem smlouvě o zápůjčku a tuto prokazující (§§ 26, 27, 94 čís. 3 a 4 knih. zák.). Pro povolení zástavního práva v poznamenaném pořadí jest rozhodným knihovní stav (§ 94 čís. 1 a odst. II. knih. zák.), t. j. knihovní poznámka, zajišťující přednostní pořadí jen zástavnímu právu ze zápůjčky, byť dle novel. znění Šu 53 odstavec první knih. zák. mohl vlastník nemovitosti vymoci si poznámku pořadí též pro obmyšlené zástavní právo za jiný dluh, než zápůjčkový. Poněvadž listiny, stěžovatelem předložené, t. j. směnečné platební příkazy a usnesení, exekuci povolující, neprokazují zápůjčky, pro kterou v tomto případě knihovní pořadí bylo poznamenáno, byl návrh stěžovateluv právem zamítnut, ježto případného návrhu na povolení exekuce v knihovním pořadí běžném neučinil. Mylným jest ovšem právní názor rekursního soudu, že za zápis zástavního práva v poznamenaném pořadí žádati, oprávněn jest pouze vlastník nemovitosti, který si poznámku vymohl. Naopak může o knihovní zápis žádati každý, kdo předloží usnesení, poznámku pořadí povolující a výkon její potvrzující, které právě z tohoto důvodu smí býti vydáno pouze v jednom vyhotovení (§ 54 knih. zák.).

Čís. 3676.

O nároku zletilých dětí na poskytování výživy otcem jest rozhodnuto v řízení sporném.

Dohodou stran nelze věc spornou převést do řízení nesporného.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1924, R II 100/24.)

Návrhu 27leté dcery, jímž domáhala se v nesporném řízení na svém manželském otci výživného, soud první stolice vyhověl, rekursní soud zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením a odmítl návrh. Důvody: Navrhovatelka nevystupuje jako zletilá nebo jako taková, nad níž byla prodloužena moc otcovská a na níž by platily předpisy Šu 185 nesp. řiz. a Šu 178 obč. zák., jsouc 27letá. Výtka stěžovatelova, že o jejím nároku neměl první soud v řízení nesporném jednati, jest odůvodněna. Soudce jest dle Šu 2 odstavec první nesp. řiz. a Šu 41 j. n. i v nesporném řízení povinen zkoumati svou příslušnost z úřední povinnosti a, sezná-li, že jest nepřislušným a je-li to možno, věc dle Šu 44 j. n. příslušnému soudu odkázati usnesením. Zde jedná se o nezhojitelnou nepřislušnost, úmluva stran o příslušnosti jest v nesporném řízení vyloučena a lze tuto nezhojitelnou nepřislušnost v kterémkoliv období řízení vytýkati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor rekursního soudu a poukazuje stěžovatelku na správné důvody napadeného usnesení, jež nebyly vyvráceny dovolacím rekuresem. K jeho vývodům se podotýká, že okolnosti, jež stěžovatelka uvádí, odůvodňují